

U Know How Much I Love You

Contents

U Know How Much I Love You	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	5
3. Chương 3	10
4. Chương 4	12

U Know How Much I Love You

Giới thiệu

Editor: ChiakiBeta-reader: Tử Lam LâuCharacter: YunJaeThể loại : hiện đại, ngược luyến tàn tâm, cường công cường th

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/u-know-how-much-i-love-you>

1. Chương 1

You know how much I love you

Maybe you don't know

But please remember me

Just remember me

U know how much I love you

Nhớ đến mình trước đây, YunHo lại hơi mỉm cười, khoe môi cong lên, bộ dạng trông vô cùng đẹp mắt, nghiêng nghiêng đầu, khoác lên mình ánh nắng mặt trời, giống như một thiên sứ từ trên trời rơi xuống trần gian.

Dường như khi gặp mặt hắn, ngay cả hơi gió cũng trở nên thật ấm áp, sóng nước chảy róc rách, hô hấp cũng trở nên nhẹ bẫng, cái loại vui vẻ như thuốc độc này, đánh dấu đầy nguy hiểm, nhưng vẫn có người nguyện ý đưa tay mà vồ cho bằng được.

Rốt cuộc là cái gì vậy? Rất nhiều người hỏi qua YunHo, cậu vui vẻ cái gì?

YunHo vẫn cười, cười đến người hỏi hắn cũng cười theo, hai người dưới ánh mặt trời cười rất thoải mái mà không hề có lí do, YunHo cũng không nói lý do khiến mình vui vẻ, đây là một bí mật, bí mật theo bước chân năm tháng chìm đắm trong lòng hắn, vĩnh viễn cũng không muốn nói ra...

Chúng ta sẽ hạnh phúc, hạnh phúc đến già, chúng ta sẽ vui vẻ, vui vẻ đến chết...

Đem vui vẻ cùng chết gắn liền với nhau, dường như có chút kì lạ, thế nhưng YunHo thích đêm khuya lúc người yên tâm lặng chìm vào giấc ngủ, một mình bò dậy, một lần mút nhai những lời này, sẽ hạnh phúc, hạnh phúc đến già, sẽ vui vẻ, vui vẻ đến chết...

Cái dạng vui vẻ gì mới có thể đến chết? Cái dạng hạnh phúc gì mới có thể đến già?

YunHo không biết, nhưng hắn luôn luôn mỉm cười, tất cả mọi người tin rằng hắn là một đứa nhỏ vui vẻ hạnh phúc, bởi vì hắn cười vui vẻ như vậy, vui vẻ như thế...

“Chào anh!”

Vào một buổi chiều mùa đông, có người vỗ vai YunHo đang phơi nắng ngoài sân.

“Chào anh, xin hỏi anh là...”

“Là Park YooChun bảo tôi đến đây.”

“À, chào anh, tôi là Jung YunHo, anh chính là bác sĩ tâm lý mà YooChun nói đến sao?”

“Đúng, tôi là YoungJae.”

YoungJae tinh tế quan sát YunHo đang ngồi trên xe lăn, bộ dạng nhìn qua có chút mệt mỏi, sắc mặt hơi trắng, ngũ quan không thể nói là đẹp, chỉ có thể nói là mắt sáng, ánh mắt không đẹp đến có thể cướp người nhưng lại ăn mòn trái tim, nhìn lâu sẽ không có cách nào rời khỏi.

“Thật là, tôi đã nói với YooChun là không cần bác sĩ tâm lý rồi.” Giọng nói của YunHo cũng không xấu, dường như chỉ có một ít phàn nàn, “Aish, quãng thời gian trước kia vì không cẩn thận nên mắt bị hơi gas phun vào, nếu không hiện tại đã có thể nhìn anh nói chuyện.”

“Không sao, bộ dạng tôi cũng không đẹp cho lắm, không nhìn thấy cũng chẳng thiệt hại gì. Kỳ thực, bác sĩ tâm lý cũng không phải loại người nghiêm khắc, nói là người lắng nghe thì đúng hơn.”

YoungJae ngồi vào cái ghế đá nhỏ cạnh gốc cây, ngược với ánh sáng, nhìn qua mái tóc nhuộm màu nắng của YunHo một chút, đường nét khuôn mặt đã trở nên mơ hồ, đôi mắt nhắm lại, chỉ có nụ cười như cũ đầy chói lọi.

“Ha ha, không biết làm sao, lại cảm thấy thanh âm của anh rất quen tai a.”

“Thật không? Mấy hôm trước cùng bạn bè hát rất nhiều, nên giọng nói có điểm khàn khàn, còn sợ sẽ ảnh hưởng nữa.”

“Nếu YooChun cũng tìm anh đến, vậy thì chúng ta cùng trò chuyện đi.”

YunHo nghiêng đầu qua một bên, hai tay đặt lên đùi, tóc bị gió thổi có chút lộn xộn, mái tóc lộn xộn trước trán càng phủ lấp đôi mắt, vẻ mặt trông rất đáng yêu, môi khẽ cong lên, giống như một đứa nhỏ.

Tay YoungJae nâng lên, giúp YunHo vén tóc trên trán, quét qua trán hắn, ngón tay có chút run rẩy.

YunHo ngẩn người, rồi lại mỉm cười, “Cậu ấy trước đây cũng giúp tôi sửa tóc như thế này, ngón tay từng chút đem tóc tôi vén qua, dùng ở trước mặt tôi, dựa vào rất gần, tôi có thể nghe thấy mùi áo lông của cậu ấy, đôi lúc còn có thể nghe được tiếng tim đập, cậu ấy sẽ ôn nhu vén tóc tôi, cũng sẽ dùng giọng nói đầy hung ác mà nói tôi ngu ngốc, ngay cả chính tóc của mình cũng không làm chỉnh tề, là một thằng ngu ngốc vô cùng vô cùng đần độn!”

“Cậu ấy? Cậu ấy là ai vậy?”

“Cậu ấy tên là JaeJoong, nhưng đã bị tôi không cẩn thận mà đánh mất...”

Gió lớn có chút say mắt, thổi đến quét vào góc áo, rồi nhẹ nhàng bay lên giống như một con bướm bướm tung cánh giữa trời, YunHo đứng ở góc đường, hai tay dút vào trong túi áo, cúi đầu, dùng chân đá hòn đá nhỏ một cái rồi lại một cái, cách một quãng thời gian lại ngẩng đầu nhìn nhìn con đường bên kia.

“A, đã đến muộn rồi, xin lỗi xin lỗi.” Một bóng người chạy vội đến, tốc độ băng qua đường cái khiến tim YunHo thiếu chút nữa là ngừng đập, chiếc áo bành tô màu xám tốc ra phía sau, mái tóc tĩa bay rối lên, đôi mắt long lanh như được đem thật nhiều sao giấu vào bên trong, bờ môi cong cong, trông rất thanh tú.

“JaeJoong a, lần sau em có thể từ từ đi qua đường cái không? Rất nguy hiểm.” Một phát tiếp nhận lấy bóng người đang hướng mình xông tới, YunHo có điểm bất đắc dĩ mà mở miệng.

“Hi hi, sốt ruột mà, sợ anh chờ sốt ruột.”

Trên mặt JaeJoong không có chút áy náy, chỉ là nụ cười so với bình thường đáng yêu hơn một chút, híp híp mắt, khẽ lắc tay YunHo, trên mặt hoàn toàn là vẻ nũng nịu.

“Aish, thôi quên đi, lần sau cấm chạy nữa đấy.” YunHo thở dài, đối với JaeJoong đang nũng nịu hoàn toàn không có biện pháp, nhưng ai lại có thể đối một đứa nhỏ xinh đẹp đáng yêu mà tức giận cơ chứ?

Gió vào mùa đông có chút lớn, thổi thắm vào quần áo, lại thắm vào trong xương, một trận run rẩy.

“Cúi xuống.”

YunHo ngoan ngoãn cúi đầu, JaeJoong vươn tay ra, ngón tay dài nhỏ khẽ vôn về mái tóc của YunHo, rất cẩn thận mà đem tóc vén qua từng chút một cho ngay ngắn, dựa sát vào người hắn, sát đến nỗi có thể đem khuôn mặt của cậu nhìn đến tỉ mỉ.

“Được rồi.” JaeJoong vỗ vỗ YunHo, “Người đã lớn như vậy, ngay cả tóc cũng không chỉnh, cứ để lộn xộn như thế mà đi ra ngoài, anh không cảm thấy mất mặt à? Thật ngốc!”

“Lúc ra ngoài rất chỉnh chu, sau đó mới bị thổi loạn lên, đừng có nói anh ngốc, ngốc cũng bị em kêu là ngốc!” YunHo vò vò tóc mình, cười đến vô tội.

“Yun ngốc, chúng ta đi thôi!” Thoáng cái kéo lấy cánh tay YunHo, JaeJoong cũng không để ý tới vẻ mặt muốn biện bạch của YunHo mà kéo hắn đi ngay lập tức. Đi được vài bước, tay YunHo từ trong tay JaeJoong rút ra, ôm lấy bờ vai của cậu, hai người chạy trên đường cái, rụt rụt cái cổ, gió từ giữa hai đứa thổi qua, còn không quên ngoảnh lại nhìn hai đứa nhỏ đầy đáng yêu.

Tay JaeJoong giấu trong túi áo của YunHo, trong túi áo to, tay YunHo cầm lấy tay JaeJoong, JaeJoong quàng chiếc khăn quàng cổ của mình cho YunHo, hai người cùng thông thả đi bộ, khi thở ra hơi khói, khuôn mặt của JaeJoong trông thật xinh đẹp, những người đang vội vã đi qua đường đều lưu lại vài ánh mắt, YunHo miêu tả nói dọc đường nơi JaeJoong đi qua đều là trông mắt tròn to.

Đánh thật mạnh lên YunHo, “Thì sao, anh không phục à?”

“Nào dám a~”

JaeJoong cười rất ngạo nghễ, ánh mắt tự hào, YunHo đưa tay nhéo nhéo má cậu, “JaeJoong nhà chúng ta, thực sự rất đáng yêu a~”

“Cũng không phải do tôi lười biếng, chỉ là rất thích JaeJoong thay tôi chỉnh sửa đầu tóc, dựa sát vào tôi, trên mặt có quan tâm còn có chút vẻ trách cứ, cảm giác như tôi là một đứa nhỏ ra sức khiến cho mẹ vui, tôi rất thích mùa đông, mùa đông gió rất lớn...”

YoungJae cũng bắt đầu mỉm cười, anh có thể tưởng tượng hai đứa nhỏ kéo tay chạy qua đường cái, cẩn thận ôn nhu giúp chỉnh lại tóc, chỉ là một hành động nhỏ, nhưng đối với người yêu mà nói thì chính là một điều vô cùng quan trọng.

“Có điểm ngốc đúng không, đôi khi tôi cũng cảm thấy mình rất ngốc, nhưng nhìn khuôn mặt của JaeJoong, liền nghĩ điểm ngốc này cũng không có gì xấu cả, ít nhất là cảm thấy vô cùng vui vẻ, hai người cùng nhau qua đường cái, đi bộ tới cạnh cửa tiệm, nhìn đồ ăn trên tay người khác mà cùng nhau chảy nước miếng, cùng nhau co người chà chà chân chờ đợi bát mì nóng hổi mang tới, rồi liền ăn ngấu nghiến không ngừng nghỉ, hai đứa với cái mũi đồ bưng lại cùng nhau ngồi lên xe đi về nhà, phong cảnh ngoài cửa sổ dần thay đổi, khi đó liền nghĩ rằng thời gian trôi qua thật nhanh, ngày nào cũng làm một cái gì đó, mặc dù chẳng làm chuyện quan trọng gì nhưng lại cảm thấy vô cùng vui vẻ, JaeJoong nói suốt ngày đều phát ngốc, tôi đột nhiên rất muốn nói cả đời phát ngốc cũng được.”

Nụ cười của YunHo dần bùng mở, đem hồi ức thắm ướt, đào lên quá khứ của chính mình, liền tìm thấy một cảnh tượng khác.

“Chú ơi, vẫn chưa xong sao?”

Đôi mắt của JaeJoong vẫn không rời khỏi bát mì nhỏ trong tay người thợ cả bên cạnh, nói chính xác hơn là bát mì trong tay cậu, hai con mắt nhìn hết sức chăm chú, giống như không thể bỏ qua nếu không xuyên qua được nó vậy. YunHo ở bên cạnh cười đầy xấu hổ, tay chân đông lạnh đến sắp mất cảm giác, không thể làm gì khác hơn là liên tục run người chà chà chân để sưởi ấm, hần kéo kéo áo JaeJoong, “Đừng trợn mắt nữa, không biết xấu hổ à?”

JaeJoong kỳ quái liếc mắt nhìn YunHo, “Em sắp chết cóng rồi đây này, còn xấu hổ cái quái gì nữa? Anh sợ, hay là đem bát mì của anh cho em nha!”

YunHo bắt mẫn rút tay lại, JaeJoong tiếp tục trợn mắt nhìn bát mì trong tay người thợ cả, mà YunHo mặc dù không khoa trương như JaeJoong, nhưng cách vài giây liền nhìn bát mì một cái, lại hung hăng giậm giậm chân, cảm thấy tê dại mà gãi gãi, vậy mới có thể khẳng định chân vẫn chưa đông lạnh.

Dưới ánh mắt nhìn chăm chăm như hình viên đạn của JaeJoong cùng với ánh mắt mặc dù nhẹ nhưng rất gấp gáp của YunHo, thợ cả rút cuộc đem bát mì đưa vào tay hai đứa, đổi lấy vài đồng tiền lẻ, hai đứa vội vàng nói lời cảm ơn, rồi lập tức đem cả khuôn mặt vui vào trong bát. Bát mì không ngừng bốc lên hơi nóng, hơi nước màu trắng hòa tan vào trong không khí, ngay cả trong không khí cũng tràn ngập mùi hương nồng đậm của bát mì, người qua đường hít hít mũi nhìn hai đứa nhỏ ngồi xồm bên cạnh ăn đến không còn chút hình tượng nào, cảm thấy sự thèm ăn của mình hoàn toàn đã trôi dạt.

Trên tô mì màu vàng nhạt là hành thái, trên đó vài giọt dầu mè, vào mùa đông liền có thể khiến người khác thần hồn điên đảo, JaeJoong húp bát mì, xì xụp ăn chẳng thèm dừng tới nước, nhưng cuối cùng thì ngay cả nước cũng không bỏ sót, một hơi uống hết sạch, thỏa mãn lau lau miệng, môi bởi vì canh nóng mà trở nên ửng đỏ, vẻ mặt dường như trông đẹp hơn rất nhiều.

Ngoảnh lại nhìn YunHo vẫn còn đang ăn, cũng ăn ngấu nghiến không còn chút hình tượng, tay nâng bát, rồi đưa lên húp ngụm canh cuối cùng, vẻ mặt đầy thỏa mãn, JaeJoong nghĩ, nếu như lúc này có người đoạt lấy ngụm canh cuối cùng của hắn, YunHo rất có thể đem người nọ đánh trọng thương.

Hai đứa trả bát lại, môi đỏ mà mũi cũng đỏ, cười trông vô cùng vui vẻ, ý nghĩ ám áp từ trong cơ thể tỏa ra ngoài, xuyên qua làn gió trong không khí rồi truyền đi, từng chút một, cho đến hết.

“JaeJoong có rất nhiều khuyết điểm, như bụng dạ hẹp hòi này, tính cách âm tình bất định này, còn có rất nhiều nữa, có khi phát cáu đến nỗi thật muốn đem cậu ấy treo lên đánh cho một trận, có đôi khi lại bị cậu ấy dúi đầu vào ngực trêu chọc, tôi giận dữ la lên, cậu ấy lại còn làm mặt vô tội, hỏi tôi anh làm sao vậy, không có biện pháp nói với cậu ấy, nói tới nói lui liền trở thành lý lẽ của cậu ấy, anh không chịu thua cậu ấy liền làm nũng, thực sự là một chút biện pháp cũng không có.”

YunHo mặc dù đang phàn nàn, nhưng giọng nói vẫn rất ôn nhu, ánh nắng chói chang vẩy vào trong mắt YoungJae, một trận chói sáng, YunHo chống cằm, làn môi mỏng cong lên, thì thào tự nói, YoungJae đổi một tư thế thoải mái, trên tay có hiện lên bóng ngược của mặt trời, sưởi ấm tận đáy lòng anh.

“JaeJoong, em tức giận à?” YunHo dè dặt chăm chú nhìn con người có vẻ mặt không vui vẻ bên cạnh kia, ban nãy chỉ đối với cô gái mà mình quen biết có chút niềm nở, cô gái dường như cũng rất vui vẻ mà ôm một chút thay cho lời chào hỏi, mới thoáng cười nói vui vẻ xong nhưng giờ đã chìm xuống rồi, đáng vẻ gương cười kia chỉ cần có mắt là ai cũng nhận ra.

“Không.”

Haiz, ngay cả trả lời cũng lạnh lùng như vậy, xem ra đã thực sự tức giận rồi, YunHo lại chăm chú nhìn JaeJoong không có biểu cảm, tay đưa qua một chút, vừa mới đụng đến tay cậu liền bị hất ra.

“Đừng chạm vào tôi.”

Thảm rồi, đây không phải tức giận, mà là thịnh nộ. YunHo đi đằng sau JaeJoong, vẻ mặt hết sức thảm thương, tự biểu lộ ra đáng vẻ như bị dao kề cổ như để cho chính bản thân nhìn, lại không ngừng thở dài ra tiếng.

“Đừng giận nữa mà, anh không có cố ý đâu, tại lâu rồi không gặp mà thôi, cô ấy là bạn bè bình thường của anh, chỉ là do lâu lắm không gặp nên mới có chút kích động, JaeJoong nhà anh sẽ không để bụng đâu nhỉ, đúng không? JaeJoong là người hợp tình hợp lý nhất, hiểu ý người khác nhất, người tốt nhất toàn thế giới

chính là JaeJoong!” Miệng nói còn chưa đủ, YunHo hoa chân múa tay, lúc này hận không thể sinh ra vài cái chân cái tay, đỡ JaeJoong cần phải xuất toàn bộ các kiểu kỹ năng để ra trận a.

JaeJoong không chút biểu cảm liếc mắt nhìn YunHo, chỉ là liếc mắt, liền khiến YunHo dựng lông lên, JaeJoong nếu như gào thét thì có nghĩa là sự việc không lớn, nhưng nếu như vô thanh vô tức giống như lúc này mà nhìn bạn thì có nghĩa là sự việc đã lớn lắm rồi!

“Tiền bối~” Dọc đường vừa vặn gặp mặt tiền bối, JaeJoong gọi tên người đó đầy vui vẻ, YunHo thầm nghĩ dường như JaeJoong chưa bao giờ gọi mình với dáng vẻ đáng yêu như thế, mới vừa nghĩ đến, JaeJoong đã sớm điên cuồng lao tới trước mặt tiền bối, YunHo thầm kêu một tiếng không ổn, cũng theo hướng đó mà chạy tới.

“Tiền bối~ Rất nhớ anh nha~” Không nói gì thêm, liền ôm một cái, nhìn vẻ mặt của tiền bối nọ cũng sợ không ít, dù sao JaeJoong tuy rằng trên mặt bao giờ cũng cười tủm tỉm, nhưng đối với người không quen thì chưa bao giờ tiếp cận quá gần, giống như lần này, ôm chặt như vậy phải có tình cảm qua lại rất nhiều mới có thể miễn cưỡng hưởng thụ.

Lạnh lạnh nhìn mắt YunHo, kiên quyết bám trên người tiền bối không thềm buông xuống, tiền bối nọ cũng sợ hiếm được mỹ nhân ôm ấp yêu thương nên đoán chừng cũng có điểm vui vẻ đầy ngốc nghếch, hoàn toàn không chú ý đến ánh mắt như muốn giết người của YunHo ở bên cạnh.

JaeJoong một bên cọt cọt lui, giống như một chú mèo nhỏ đầy đáng yêu, ngay lúc này, YunHo rõ ràng cảm nhận được chính mình sắp biến thành người chuyên đi giết mèo, bất quá trước khi giết mèo thì phải đem cái thẳng dụ mèo đi làm thịt đã rồi tính sau.

Cười lạnh, cười lạnh, JaeJoong cười đến gió lạnh thổi vù vù, mà YunHo ở một bên thì nghiến răng ken két, rồi cuối cùng, tiền bối trì hoãn cũng cảm thấy bầu không khí có điểm bất thường, xấu hổ đem JaeJoong từ trên người mình lôi xuống.

“Bọn em còn có việc, đi trước.” YunHo kéo JaeJoong qua, mặc kệ đối phương giãy dụa, hướng tiền bối cúi người chào rồi lập tức biến mất.

2. Chương 2

Anh không biết bộ dạng khi JaeJoong tức giận có bao nhiêu đáng yêu đâu, mặc dù hành động có điểm quá, nhưng lúc bĩu môi há miệng nhìn anh, cho dù đang tức giận nhưng lại thấy cậu ấy rất giống đang làm nũng, đôi khi lại có điểm muốn khiến cậu ấy tức giận, chỉ một chút, nhìn khuôn mặt không vui vẻ của cậu ấy, nhú nhú mày lại, má phồng lên, biến thành khuôn mặt bánh nhân đậu giống hệt tôi. Lại cẩn thận dỗ dành cậu ấy, nói với cậu ấy rằng anh yêu em, nói với cậu ấy rằng đừng tức giận, nhẹ nhàng hôn cậu ấy, gần gũi như mới với rằng, mặc dù đã nguôi giận nhưng khuôn mặt vẫn còn sưng một cục, giống như một đứa nhỏ đang bắt nạt, tôi sẽ không ngừng hôn cậu ấy, hôn đến khi cậu ấy lại cười rộ lên mới thôi. Lại nghĩ, tôi như vậy có đúng hay không rất xấu xa a? Cổ tình khiến cậu ấy tức giận rồi lại đi dỗ dành, nói yêu cậu ấy, hôn cậu ấy, cảm thấy giống như đang bị tôi lừa gạt vậy. Nhưng thực sự rất sợ, sợ một ngày, JaeJoong đối tôi nói rằng, cùng tôi ở một chỗ rất nhàm chán, không muốn điều này sẽ xảy ra vào một ngày nào đó, tôi thà rằng gây nên một chút điều thú vị, cũng không muốn JaeJoong vì lí do này mà rời khỏi tôi.”

Mỗi ngày, mỗi ngày hòa tan vào thân ảnh của người kia, đương nhiên sẽ yêu người đó, cưng chiều người đó, bắt nạt người đó, dỗ dành người đó, dạy bảo người đó rồi cũng như thế mà ôn nhu hôn người đó, muốn nhìn người đó vì mình vui mà vui, buồn mà buồn, ích kỷ muốn đòi hỏi tất cả, nhưng khi nói ra từ đầu tiên lại biến thành sự ân cần quan tâm...

Không muốn rời đi, vì cái gì lại muốn rời đi, có thể hay không cả đời đều không rời đi? Nếu như có thể sử dụng biện pháp không quang minh mà giữ người đó lại, vì cái gì mà không dùng? Cho dù sẽ khiến người đó có điểm không thích, nhưng chỉ cần người đó không rời đi, mọi thứ đều tốt cả, sau đó có thể chậm rãi giãy

vò, chậm rãi giầy vò qua lại, rồi sẽ chịu đựng mà mỉm cười, bởi vì người đó vẫn còn ở bên cạnh, vẫn còn ở bên cạnh mình...

YoungJae mỉm cười nhìn nụ cười bay lượn trên khuôn mặt của YunHo, giơ tay, quét qua khóe mắt, cư nhiên một mảnh ẩm ướt...

“Vừa nãy tại sao lại ôm tiền bối?” YunHo một tay chống lên tường, mắt nhìn chằm chằm vào JaeJoong.

“Anh cũng ôm, vừa vặn hòa nhau.” JaeJoong dừng cảm thừng lại, mặc dù bị YunHo dùng tay kim hãm, nhưng vẻ kiêu ngạo tuyệt đối không hề yếu đuối, ngữ khí hoàn toàn là vẻ không quan tâm.

“Em đây là trả thù! Là ác ý đã kích!” Tay kia của YunHo cũng đánh lên tường, vai thẳng đứng, vẻ mặt trông cực kỳ hung ác.

“Tôi chính là trả thù! Chính là ác ý đã kích! Thế nào? Tôi rõ ràng chính là ác ý đã kích đấy! Anh muốn làm gì hả? Hừ!”

“Kim JaeJoong, anh cảnh cáo em...”

“Đừng chọc giận anh đúng không? Hôm nay tôi cứ hết lần này tới lần này chọc giận anh! Thế nào? Hôm nay không chọc giận anh tôi sẽ không ngủ được, rõ ràng là anh sai trước, ít bầy cái khuôn mặt di ghê cho tôi đi!” Khéo léo chui ra khỏi phạm vi cánh tay của YunHo, hướng YunHo giả làm mặt quỷ, bước tới phòng bếp uống nước.

Ầm một cái, thân thể bị lật lại, trực tiếp đập vào tường đồng vách sắt, giầy tiếp theo đôi môi ẩm áp lập tức bị lấp kín, YunHo nhanh chóng hôn cậu, JaeJoong căn bản không thể dùng sức ngăn cản, thuần thực hoàn toàn bị nắm trong tay, chỉ có thể phát ra tiếng ưm ưm đầy khó chịu.

Nước vừa uống xong từ trong khoang miệng chảy xuống, giống như một trận hồng thủy, khí thể ào ạt, YunHo vẫn dùng sức, JaeJoong không thuận theo mà thấp người dựa vào bàn ăn, vừa mới dựa vào, một thân thể khác lập tức tiến tới ức hiếp, JaeJoong trong lòng không nhận được quả trách, cái tên này, bắt được cơ hội liền điên cuồng ăn đậu hủ, cuồng tình dục!

Nghĩ là nghĩ như vậy, tay lại vòng sau gáy YunHo, gắt gao ôm lấy, giống như con đỉ hút máu, hút rồi thì dù đẩy cũng không buông. Tay, từ trên mặt do dự hướng xuống, thân thể được ngón tay YunHo xoa qua vài lần giống như đoá hoa lẳng lặng nở rộ, JaeJoong thở dốc, ánh mắt mơ màng, đầu YunHo đặt lên vai JaeJoong, môi hoàn toàn là hôn bừa bãi, theo cảm giác mà mút cắn tỉ mỉ.

Lúc JaeJoong bị đè ngã trên giường thì trong đầu chợt nghĩ, vừa nãy không phải đang cãi nhau sao? Làm sao lại chạy lên giường rồi? Thật kỳ cục, làm sao lại bị lừa đến chỗ này cơ chứ?

“Chuyên tâm một chút đi!” YunHo vỗ đầu Kim JaeJoong một cái, tay lại hoàn toàn không buông lỏng, từng bước áp sát, trực tiếp đem JaeJoong bức vào góc tường, không cho cậu một con đường thoát.

“Anh là đồ dối trá! Cầm đầu bọn cướp đại gian đại ác!” JaeJoong mắng cái người đang nằm trên người mình, người trên không có phản ứng gì, trái lại mình còn bị hắn đùa giỡn đến liên tục thở dốc, vừa khóc vừa kêu.

YunHo ôm JaeJoong, lúc tiến nhập nghe thấy tiếng kêu đầy hoảng sợ của JaeJoong, YunHo không biết vì cái gì, trên mặt lại xuất hiện một nụ cười, hơi hơi hài lòng, động tác mềm nhẹ, trấn an đứa nhỏ trong lòng đang khóc nháo lên.

“Anh là đồ khốn!!!! Anh cứ lừa đi, lừa nữa đi, đem tôi bắt cóc luôn đi! Bán với một giá tốt, đừng đem tôi bán thấp!”

JaeJoong nằm trên giường, tứ chi vô lực, nhưng thanh âm vẫn tràn đầy sức lực, mắng chửi đầy oán hận.

“Anh có thể luyện tiếu đem em bán đi, đem em bán xong, ai sẽ là nô lệ của anh đây?”

YunHo ngồi dậy, cười đến vui vẻ, nhìn JaeJoong rõ ràng không chút sức lực, YunHo nhảy xuống giường, chạy đến phòng bếp làm hai bát mì.

“Lại là mì? Tôi không muốn!!!” JaeJoong bĩu môi, trên mặt cũng không biết là thật sự tức giận hay giả làm vẻ mặt tức giận, “Anh không muốn đem tôi bán đi, muốn hành hạ tôi đúng không? Đem tôi hành hạ xong, rồi đi tìm người khác đúng không?”

YunHo thở dài, hẳn biết chuyện này sẽ không giải quyết công bằng nhanh như vậy, “Vậy con tiểu yêu tinh nào dễ bị lừa như vậy a? Làm sao anh lại đi tìm người khác được cơ chứ? Có ai hoàn hảo hơn so với em đâu? Em tìm một người rồi nhìn thử xem, người ta còn không tự ti như vậy! Em thật sự không ăn sao? Rất thơm đó nha~”

“Vấn cho tôi ăn mì à? Ít nhất cũng phải thêm trứng chứ! Nếu như dinh dưỡng của tôi không tốt, ngứa xui tại chỗ, thì đều là lỗi của anh đấy nhé!”

“Được rồi~ Anh đi bỏ thêm trứng cho em~ Em bây giờ cho dù muốn thêm quả trứng của khủng long, anh cũng sẽ bỏ thêm cho em~”

“Vậy thì tốt, tôi muốn thêm trứng khủng long!!!!” JaeJoong bỗng chốc nhảy lên, tay nâng lên thật cao, giống như một đứa nhỏ đòi ăn kẹo.

“Đầu tiên em tìm cho anh một con khủng long đến đây, anh sẽ thêm trứng khủng long cho em ngay!”

YunHo cũng không quay đầu lại, đi được vài bước mới nghe thấy đằng sau có tiếng cái gối bị quăng đi, còn có tiếng vò chăn, kèm theo tiếng trầm thấp chửi bới các loại như đồ khốn Jung YunHo của Kim JaeJoong, đi tới phòng bếp, lấy ra quả trứng gà, YunHo cũng đối với quả trứng gà mà cười ngây ngô, tự đập mình một cái, Jung YunHo, sao mà ngây người hoài vậy!

YunHo ở trong phòng bếp nên không nhìn thấy JaeJoong trong gian phòng, JaeJoong quần xắn ngang vào giường, lộ ra bờ vai trắng nõn của cậu, hai tay đặt lên đỉnh đầu, ánh nắng ngoài cửa sổ chiếu thẳng vào, đôi mắt JaeJoong chớp chớp, thỏa mãn cùng lo lắng thắm vào trong nụ cười nhàn nhạt, quang ảnh hạ, tay nâng lên, ánh nắng phản chiếu, hạnh phúc, hai đôi tay này thật sự có thể nắm được không? Không tham lam, chỉ cần một chút, chỉ cần một chút hạnh phúc, chỉ cần có hạnh phúc của YunHo...

YunHo, không được phép có kẻ khác, anh có Kim JaeJoong em là đủ rồi, không được có kẻ khác, YunHo, anh đã trở thành hạnh phúc của em rồi...

“JaeJoong hỏi tôi một câu, tại sao muốn lấy cái tên tiếng Anh kỳ lạ như vậy, U-know? Rốt cuộc là ai biết? Đúng là đồ ngốc mà, đương nhiên là tôi biết a! Hoa ngốc, cậu ấy cũng là một đứa ngốc, bất quả đứa ngốc này tôi lại rất hiểu, rất rất hiểu, hiểu hỉ nộ ái ố của cậu ấy, hiểu cậu ấy muốn làm tôi cảm động, cũng hiểu cậu ấy yêu tôi sâu nặng nhất...”

Thích một người, sẽ chậm rãi đem người đó xem như một bộ phận trên cơ thể mình, có lẽ đôi lúc sẽ quên mất người đó, nhưng luôn luôn không thể thiếu đi sự tồn tại, như hình với bóng, vô cùng tự nhiên.

YoungJae ngồi ở bên cạnh bắt đầu chơi đùa với ngón tay của mình, gió nhẹ nhàng thổi, thổi tới ngoài lề, mông mông lung lung, như ảo như bóng.

“YunHo, hôm nay về sớm một chút nha, không nên chơi quá muộn.”

JaeJoong ngồi trên giường, trong tay ôm gối, đặt cằm lên, tầm mắt hướng lên, nhìn YunHo đang tự sửa sang bên cạnh.

“Khó có được một lần gặp gỡ, em để anh chơi nhiều hơn một chút nha, muốn em đi, em lại không đi.”

“Bạn bè của anh em biết không nhiều lắm, hơn nữa em cũng không thích quang cảnh ồn ào.”

“Ừm, vậy em ở nhà ngủ sớm một chút đi, anh sẽ cố về sớm một chút.”

YunHo sờ lên khuôn mặt JaeJoong, xoay người cười đến xán lạn, JaeJoong có điểm bất mãn với nụ cười trên mặt YunHo, sáng như thế, thể hiện rõ là chuẩn bị đi dụ dỗ kẻ khác, hơi nheo mắt lại, JaeJoong bĩu môi, đứng dậy, cầm lấy một lọ nước hoa mà mình không thường dùng.

“A, em đang làm gì vậy?” YunHo hai tay vung nước hoa trong không khí, nhưng mùi hương này đã nhanh chóng ngấm vào da hắn, JaeJoong cầm lọ nước hoa đứng ở bên cạnh cười đầy đắc ý.

“Hừm~ Ai không biết mà tới gần anh, ngửi thấy mùi hương trên người anh liền biết anh là một người đã có chủ, bạn học Yunnie, phải ngoan nhé, không nên bắt cá hai tay, hiểu chưa?”

YunHo có điểm buồn cười nhìn vẻ mặt tính toán của JaeJoong, người này chính là không có cảm giác an toàn, muốn dẫn cậu ấy ra ngoài lại không chịu đi, cứ khẳng khẳng muốn ở nhà. “Em nha! Thật không biết phải nói với em như thế nào nữa, nhớ đi ngủ sớm một chút đấy, anh đi đây!”

Vậy vậy tay, YunHo tại khuôn mặt của JaeJoong để lại một dấu hôn, rồi dần dần biến mất.

.
. .

Nhìn ánh trăng từ bên này đi đến bên kia, nghe tiếng chuông rất nhỏ từ đằng xa, đã không rõ tiếng chuông đã vang lên được bao nhiêu lần, nhưng vẫn nhắc nhở chính mình trời đã tối từ lâu, ngây ngốc ghé vào cửa sổ, trong gió không có mùi hương của YunHo, nhưng khi thổi thổi vào mắt liền cảm thấy vô cùng mệt mỏi, ra sức muốn tìm chút việc làm, đứng lên, rồi lại ngồi xuống, thực sự không có việc gì có thể làm cả.

YunHo, anh làm sao vẫn chưa quay về?

YunHo, vì sao bây giờ lại nhớ anh như vậy?

YunHo, nếu không quay về, sẽ không quan tâm đến anh nữa...

Thực sự thực sự không có sức lực để tiếp tục kiên trì, JaeJoong không thể làm gì khác hơn là đem đầu gối vào trong khuỷu tay mình, lỗ tai vẫn dựng thẳng, không bỏ qua một thanh âm tiếng động gì, chỉ cần, chỉ cần có tiếng cửa bị đẩy ra, JaeJoong cọ một tiếng rồi ngồi xuống, nhìn xem ngoài cửa có bóng người mà trong lòng mong nhớ nghìn lần, mắng chửi nghìn lần hay không.

Qua một thời gian thật lâu, cảm thấy ánh trăng cũng chạy ra khỏi bầu trời, lại không có một tiếng chuông nhắc cậu đã là đêm khuya, thanh âm ngoài cửa sổ ngày càng mơ hồ, nghe cũng không còn rõ ràng nữa, gió vẫn thổi bay mái tóc trên trán, quét qua khuôn mặt còn chưa chân chính đi vào giấc ngủ, cánh tay cứng ngắc cong lên không động đậy nổi, mang máng giống như đã tách rời, làn môi hồng khẽ run rẩy, gió đi qua, nghe thấy tiếng lẩm bẩm trầm thấp của cậu...

“Jung YunHo, anh đang ở đâu...”

.
. .

YunHo tay chân nhẹ nhàng đóng cửa lại, bởi vì mọi người rất cao hứng, cho nên ồn ào đến tận khuya, đoán rằng JaeJoong nhất định đã sớm đi ngủ, liền cố ý đi chậm lại, lại không nghĩ rằng, vừa mới bước vào căn phòng, liền thấy được bóng người mệt mỏi ghé vào cửa sổ kia.

Bước tới, nhìn người trong lòng ngay đến ngủ cũng không yên giấc, cái ghế cạnh cửa sổ cũng thật cứng, ngủ lâu cơ thể sẽ cảm thấy đau nhức, sợi tóc phủ xuống nửa khuôn mặt, lông mi run rẩy, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể mở mắt dọa bạn nhảy dựng lên, người trước mặt bấu môi lẩm bẩm, thỉnh thoảng lại động hai cái, ánh trăng đã sớm chạy không còn bóng dáng, chỉ có bầu trời đêm bao la bầu bạn, gió lạnh, một chút cũng không có vết tích của áng mây, trong giấc mơ, mơ thấy ai?

“JaeJoong...” YunHo cúi người khẽ gọi một tiếng, nhưng người trước mặt chỉ nhú nhú mày, không có chút dấu hiệu tỉnh dậy nào.

YunHo bắt đầu dĩ thử dài, không thể làm gì khác hơn là cẩn thận đem cậu ôm lấy, để đầu của cậu tựa vào vai mình, cả người ngã vào trong lòng, cẩn thận đem tay cậu thu gom đến trước ngực, tránh cho tay cậu đánh vào tường hoặc những thứ khác.

“Jung YunHo... nếu không quay về... sẽ không quan tâm đến anh nữa...” Còn tưởng rằng người trong lòng đã tỉnh dậy, ai ngờ chỉ là lẩm bẩm, lúc ngủ mơ còn gờ tay hung hăng vung một cái, vừa vặn đánh trúng đầu

của YunHo. YunHo dở khóc dở cười nhìn vẻ mặt lúc ngủ của JaeJoong, giống như một đứa nhỏ vô thức bấu môi, nước da tuyết trắng giống như trong suốt, mái tóc lộn xộn che đi đôi mắt của cậu, an tĩnh như một đứa nhỏ, chỉ là đứa nhỏ này lúc ngủ tỉnh tỉnh cũng không được tốt cho lắm!

YunHo khó khăn bỏ tay JaeJoong ra, bị cậu đánh vào đầu cũng không đau, chỉ là không nghĩ rằng cậu còn có thể nói lời như vậy, nếu không quay về sẽ không quan tâm đến anh nữa, giống như một đứa nhỏ đang làm nũng vậy. Ở một mình rất cơ đơn sao? Cẩn thận đem JaeJoong ôm lên giường, nhẹ nhàng đặt JaeJoong xuống, vừa mới đặt xuống, JaeJoong liền ra sức trở mình, đem cái chân vừa được đắp lên đá xuống đất, YunHo nhặt lên, lần thứ hai phủ xuống. Không biết là cố tình hay vô ý, JaeJoong vung tay một cái, lại đá nó xuống đất.

“Em cố ý đúng không?” YunHo lần thứ hai từ dưới mặt đất cầm chân lên, trong thanh âm đậm mùi bất đắc dĩ.

Người đang nằm trên giường hiển nhiên không lên tiếng, khoé miệng khẽ cong lên, khiến người ta không nhìn được mà suy đoán phải chăng đang mơ thấy mộng đẹp.

YunHo đóng cửa lại, đóng luôn cửa sổ, đem người đang nằm trên giường hướng bên trong đẩy một cái, rồi tự mình nằm xuống. Vì đề phòng người nào đó lại đá chân xuống đất, không thể làm gì khác hơn là đồng thời dùng cả tay lẫn chân mà ôm lấy cậu, đem cậu giam vào trong lòng mình.

Ánh trăng theo kẽ hở nơi cửa sổ đổ vào, ánh trăng màu bạc, nhìn qua so với ánh nắng còn ấm áp hơn, JaeJoong chậm chậm mở mắt, kỳ thực vẫn không dám ngủ tiếp, mắt nhắm lại, nhưng thần trí vẫn rõ ràng, từ lúc YunHo bước vào cũng đã thanh tỉnh, chỉ là không muốn đem mắt mở ra mà thôi.

Khuôn mặt của YunHo rất rất gần, gần đến mức có thể tinh tường đếm từng sợi lông mi của hắn, lúc YunHo ngủ đã không còn khí phách như ban ngày, giống như một con sư tử vô cùng mệt mỏi, tìm một góc vắng vẻ nào đó, nằm xuống, rồi thiếp đi. Khoé miệng không cách nào không chế được mà cong lên, tâm tình JaeJoong chợt tốt lên hẳn, muốn đem bàn tay xoa xoa lên khuôn mặt hắn, nhưng bị gắt gao ôm lấy nên căn bản không động đậy được, cho nên đành phải dùng mắt tỉ mỉ miêu tả đường nét, đôi mắt và bờ môi của hắn, từng nét từng nét một, bút pháp cẩn thận, chỉ sợ mình không cẩn thận mà làm bẩn sự hoàn mỹ của hắn.

“Ngủ đi... Đã khuya lắm rồi...” Người vốn đã nhắm mắt lại đột nhiên mở miệng nói, đem JaeJoong dọa nhảy dựng lên, nhưng chỉ trong thời gian lát một trang sách, JaeJoong lại cười đến vui vẻ, thì ra, anh ấy cũng không ngủ a!

“Không ngủ được...” Biết rõ đối phương không mở mắt, JaeJoong còn chớp chớp đôi mắt của mình, điềm đạm đáng yêu.

“Vậy liền làm chút vận động...”

“Ha ha, em ngủ đây!” JaeJoong ngoan ngoãn đem mắt nhắm lại, người dựa sát vào YunHo, hít thật sâu, lắng lắng chìm vào giấc ngủ.

Tay YunHo ôm lấy JaeJoong càng thêm chặt, trong mũi đều là mùi hương trên người của JaeJoong, vẫn còn cảm thấy không đủ, hít thật sâu, thật muốn thật muốn, nương theo mùi hương của JaeJoong mà chìm vào giấc ngủ, biết đâu làm như vậy, thì có thể mơ tới em ấy...

JaeJoong yêu dấu, anh muốn mãi mãi nhìn thấy em, cho dù trong mộng cũng muốn nhìn thấy nét mặt tươi cười của em, nhìn cả đời cũng không đủ, có thể hay không, có thể hay không làm ước định, ước rằng kiếp sau lại nhìn thấy em, kiếp sau lại nhìn cả đời...

“Vì JaeJoong, tôi đi mua hai chiếc điện thoại di động mới tinh cho cậu ấy, cậu ấy một chiếc tôi một chiếc, là hai điện thoại dành riêng cho chúng tôi, cậu ấy nói như vậy mới có cảm giác tôi là của cậu ấy, ha ha, JaeJoong thật ngốc, tôi vốn là của cậu ấy, cậu ấy cũng là của tôi, trong nháy mắt đều có thể nghe thấy tiếng nói của nhau, chúng tôi chính là thuộc về nhau.”

YoungJae bắt đầu tưởng tượng đến đôi mắt của YunHo, chắc chắn là một cặp mắt đầy ôn nhu, nếu không sẽ không thể nói ra những lời ôn nhu như vậy, chắc chắn là rất sáng, rất đẹp, nếu không JaeJoong sẽ không yên lòng như vậy, hẳn là giấu diếm nét đẹp vốn có, loại xinh đẹp này thường khiến người khác trở tay không kịp...

3. Chương 3

“YunHo nè, hôm nay em nghe được một câu chuyện rất buồn.”

“Chuyện gì?” YunHo kéo tay JaeJoong, hai người cùng nhau đi dạo trong đêm khuya.

“Chính là câu chuyện về hoa quỳnh a, chuyện kể rằng, hoa quỳnh trước đây là một thần hoa nhỏ, hoa nhỏ quanh năm bốn mùa không nở, sau này nàng cùng người làm vườn – người mỗi ngày vì nàng mà tưới nước yêu nhau, Phật tổ sau khi biết được, hết sức tức giận, đem người làm vườn kia đưa vào trong chùa, ban tặng danh Vi Đà. Phật tổ đối thần hoa hoa quỳnh nói, sau này nàng mỗi ngày chỉ có thể nở một lần, mỗi lần chỉ có hai đến ba giờ, thần hoa suy nghĩ một chút, dựa vào công việc của Vi Đà mà xin Phật tổ lập thời gian nở hoa cho thần hoa. Vì vậy, mỗi ngày hoa quỳnh đều nở hoa lúc Vi Đà xuống núi, nhưng Vi Đà không nhận ra nàng, ngày ngày lặng lẽ tới, lặng lẽ đi, chưa từng chú ý đến hoa quỳnh xinh đẹp nở tại ven đường, sau khi Vi Đà chết đi, hoa quỳnh cảm tạ trời đất, nước mắt của thần hoa rơi xuống, là loại cổ chấp không si luyến đến cùng.....”

“Nghe câu chuyện này từ đâu vậy? Thật nhảm nhí!”

“Hoa quỳnh cho dù nở đến tươi sáng đẹp đẽ, cuối cùng cả đời cũng không thể nhìn ánh mặt trời. YunHo, phần yêu đó là không thể nhìn thấy ánh nắng, bị đối xử lạnh nhạt như vậy, rất đau khổ đó!”

“Đừng suy nghĩ nữa, loại chuyện này đều dùng để lừa gạt nữ sinh cả, em đừng bị mắc lừa.”

“...”

“Sao vậy? Không vui à?” YunHo cầm tay JaeJoong, phát hiện tay JaeJoong ngày càng lạnh.

“Không có, chỉ là có chút mệt mỏi.”

“Mệt?”

“Ừm, mệt đến không còn sức lực...”

YunHo thấp người xuống, khuôn mặt áp vào rất gần, đôi mắt giống như muốn rơi vào trong mắt của JaeJoong, hô hấp nhẹ nhàng, quần áo cũng không phải quá chặt, cúi người có thể thấy trước ngực bằng phẳng, JaeJoong không hiểu vì sao bản thân thấy thân thể YunHo lại đỏ mặt, rõ ràng trong đầu cái gì cũng không nghĩ, nhưng mặt vẫn như lửa mà bừng lên.

“Vậy nhanh lên một chút, quay về ngủ đi.”

“Đi không nổi...”

“Bò về?”

“Bò không nổi...”

“Vậy, anh công em...”

JaeJoong yếu ớt dựa trên lưng YunHo, tay buông xuống trước ngực hắn, mũi có thể ngửi thấy hương thơm của YunHo, thỉnh thoảng tóc lại chọc vào mặt, rất ngứa. Lưng YunHo cũng không quá rộng, nhưng nằm trên đó rất thoải mái, theo hô hấp phập phồng, ổn định của hắn, thoải mái khiến người khác muốn nhắm mắt lại. Không nhìn thấy vẻ mặt của YunHo, khuôn mặt nhất định rất thối, mình nặng như thế, hắn nhất định rất khổ cực.

“Này, JaeJoong, em đừng chảy nước miếng a, quần áo đều ướt hết cả rồi!”

Trong mắt có thứ ẩm ướt nào đó theo khuôn mặt chảy xuống, nghe thấy lời nói của YunHo, JaeJoong lại xoa xoa khóe miệng, vừa nghĩ người suy nghĩ một hồi, lại ngẩng đầu lau lau nước trong mắt sắp rơi xuống, thật muốn ngủ a, thực sự rất muốn ngủ a...

“YunHo này, em ngủ một chút nha...”

Cảm giác rất an tâm, thực muốn ngủ, không muốn mở mắt, muốn đem con mắt đóng chặt lại, không muốn để dòng nước không kiềm chế được chảy ra, cánh tay đặt trước ngực YunHo khẽ lay động, đầu dựa vào, như gần như xa là thanh âm giống như một bài hát ru, YunHo hình như đang nói điều gì đó, nhưng nghe không rõ ràng cho lắm, thực sự thực sự, rất muốn như vậy mà đi ngủ, ôm YunHo đi ngủ a...

“Này, JaeJoong, em đừng ngủ a! Anh mệt chết đi được, em xuống đi a, mau thả tay ra đi... Này, này, đã ngủ rồi sao? Này? Tên nhóc phiền phức này! Nặng chết đi được...”

Gió nhẹ nhàng thổi qua, quấy rầy mái tóc đang buông rũ trước trán, cũng quấy rầy nụ cười ôn nhu thanh tú bên môi YunHo...

YunHo, có thể hay không, tình yêu của chúng ta có thể hay không cuối cùng cả đời không nhìn thấy ánh mặt trời?

YunHo, có thể hay không, có một ngày anh bước qua bên người em, thẳng thắn bước qua, không để ý tới em, không bao giờ nhận ra em nữa?

YunHo, có thể hay không, có một ngày anh rời khỏi em...

“JaeJoong xem qua một quyển sách, bên trong hình như là nói về hai người yêu nhau, trong đó có một người đi đâu cũng viết SHMILY, thẳng đến khi hai người xa nhau, người khác mới hiểu được ý nghĩa của những lời này, say how much I love you, anh yêu em đến bao nhiêu, sau khi xem xong quyển sách đó, JaeJoong liền nói cậu ấy cũng muốn tại mỗi một nơi lưu lại những lời này, nhưng cậu ấy một lần cũng không viết qua, tôi nghĩ cậu ấy đã quên mất rồi...”

YunHo nâng một tay của mình lên rồi vỗ vỗ vào tay kia, giống như một đứa nhỏ không có thứ gì có thể chơi nên không thể làm gì khác hơn là tự chơi đùa với tay mình, đầu có chút cúi xuống, nụ cười khiến người khác muốn xoa xoa đầu hắn, đôi mắt nói tất cả đều có thể tốt lên.

YoungJae nhìn người đi qua, thoải mái như vậy, tốp năm tốp ba, trên mặt đều lộ ra nụ cười đầy hạnh phúc, hạnh phúc đôi lúc có thể rất nhỏ, đôi lúc có thể rất lớn, mà động tình, đôi khi là chuyện trong nháy mắt, đôi khi là chuyện cả đời...

Đêm trắng bao giờ cũng ôn nhu, phía trên giường, cửa sổ đóng cũng không kín, ánh trăng len lén chui vào, đổ xuống chiếc chăn trắng tinh, YunHo nằm nghiêng, một bên mặt phản chiếu ánh trăng, một bên mặt thấm vào bóng đen, mặt mày cũng rất nhu thuận, bên môi nở một nụ cười.

JaeJoong lẳng lặng ngồi dậy, hai tay vòng quanh đầu gối, cúi đầu nhìn ánh trăng giam giữ chiếc chăn thành một vòng, cẩn thận đứng lên, bước đến trước cửa sổ, kéo rèm cửa sổ ra, trong nháy mắt, ánh trăng ngập tràn chiếu vào, quầng sáng ôm lấy JaeJoong, khẽ thở dài, dung nhan trắng thuần trong màn đêm yên tĩnh như tinh linh rơi vào trần thế.

“Sao vậy?” YunHo không biết thức dậy từ lúc nào, từ phía sau ôm lấy JaeJoong, cảm đặt trên vai JaeJoong, đôi mắt vẫn chưa hoàn toàn mở ra, tựa như đang mộng, tựa như đang tỉnh.

“YunHo, chúng ta sẽ mãi mãi bên nhau đúng không? Mãi mãi không xa rời nhau đúng không?”

“Ừ, sẽ không xa rời nhau, mãi mãi ở bên nhau.”

“Chúng ta sẽ hạnh phúc, hạnh phúc đến già, chúng ta sẽ vui vẻ, vui vẻ đến chết...”

JaeJoong nằm trong lòng YunHo, giống như một đứa trẻ nhỏ, trên mặt mang theo nụ cười dai dẳng, phảng phất như nói rằng nhất định phải vui vẻ, nhất định phải hạnh phúc, YunHo gất gao ôm lấy JaeJoong, cảm thấy vô cùng bất lực, rất sợ, sợ có một ngày JaeJoong sẽ rời đi, sẽ biến mất, sẽ không tìm thấy nữa, sẽ không bao giờ yêu mình nữa...

“JaeJoong nói, chúng ta sẽ hạnh phúc, hạnh phúc đến già, chúng ta sẽ vui vẻ, vui vẻ đến chết, tôi không biết cái dạng vui vẻ cùng hạnh phúc gì mới có thể đến chết đến già, chỉ biết buổi tối hôm đó trên khuôn mặt JaeJoong có một nụ cười rất đẹp, như là phù thủy đang đọc câu thần chú, tôi nghĩ tôi không có biện pháp quên đi nụ cười của cậu ấy khi đó.”

YoungJae tỉnh té thương thức lời nói của YunHo, cảm nhận được cao trào trong câu chuyện của YunHo cùng JaeJoong cuối cùng cũng đã tới.

“Đó là một lần kiểm tra như thường lệ, tôi hằng năm đều kiểm tra cơ thể, rất thoải mái, tôi mỉm cười nhìn bác sĩ, nhưng bác sĩ lại dối tôi nói rằng tôi bị AIDS, hừ, thật hoang đường, tôi còn tưởng rằng ngày đó là cá tháng tư nữa chứ, nhưng bác sĩ không dối tôi nói surprises, cũng không dối tôi hét lên nói rằng tôi đã bị lừa, trên mặt ông ấy không có biểu cảm gì, chỉ trầm thấp nói xin hãy nhập viện kiểm tra. Tôi lúc đó thật muốn nói, thế giới này đều điên hết cả rồi, tất cả mọi người đều điên rồi, tại sao lại như vậy, nhưng sau khi bước ra khỏi bệnh viện, lẳng lặng ngồi xuống nghỉ, tập nhảy thì khó tránh khỏi bị thương, thấy máu cũng là chuyện thường, máu từ vết thương dính vào người khác cũng không phải một lần hai lần, nhiễm phải cái loại bệnh này cũng không phải không có khả năng.”

Trên khuôn mặt của YunHo lộ ra vẻ tuyệt vọng, giống như quay về lúc đó, cười đến hoang vu, “Tôi đi một mình trên đường phố, không ai quen biết, càng chạy càng lạnh, càng chạy càng muốn khóc, cũng không biết phải đi đến nơi nào, chỉ đi về phía trước, đi tới đi tới, trời đột nhiên tối sầm lại, tôi đi tới một nơi xa lạ, JaeJoong gọi điện hỏi tôi làm sao vẫn chưa quay về nhà. Đột nhiên nghĩ đến JaeJoong, ngực liền nhói lên, nếu như chết rồi thì thật tốt, nếu cứ vô thanh vô tức như vậy mà chết đi thì thật tốt, tôi chính là yếu đuối, tôi chính là ích kỷ, tôi chính là trốn tránh, tôi không có sức lực để nghênh chiến với khó khăn gian khổ, chịu không nổi một kích, bên người cũng không có bạn bè, bảo tôi chiến đấu làm sao...”

Tim, không thể đè nén, nhói lên, nhói đến khóc cũng không được, đầu óc cũng trống rỗng, nên đi con đường nào, ngày mai đối với YunHo mà nói đã không còn ý nghĩa gì, không còn ý nghĩa gì nữa...

4. Chương 4

“Về rồi à, sao hôm nay về muộn thế?” JaeJoong chạy tới, trên mặt mang theo nụ cười đầy thân thiết.

YunHo không nói gì, chỉ nhìn JaeJoong một cái, im lặng đóng cửa lại.

“Anh làm sao vậy?”

“Đừng chạm vào anh!” Mặt đối với cánh tay đang duỗi tới của JaeJoong, YunHo phản ứng kịch liệt nghiêng người né qua, tay JaeJoong liền dừng giữa không trung, không khí dường như đông lại, JaeJoong chỉ ngây ngốc nhìn YunHo, vẻ mặt mở mồm.

“Chắc anh mệt rồi, vậy đi ngủ trước đi. Em đi thu dọn nhà bếp.” JaeJoong dường như cảm giác được điều gì đó, xoay người muốn rời đi, lại bị YunHo gọi lại.

“JaeJoong, chúng ta nói chuyện đi.”

“Không, em muốn đi thu dọn nhà bếp trước, muốn nói thì để mai nói, để ngày mai rồi nói!” JaeJoong nói liên miên, một bên vỗ vào trán như muốn nhắc nhở chính mình, nhưng vừa quay người lại, YunHo liền chắn ở trước mặt.

“Nói chuyện đi!”

YunHo và JaeJoong, một người ngồi trên giường ôm chân cúi đầu, một người ngồi trên chiếc ghế đối diện nhìn ra ngoài cửa sổ.

“JaeJoong, anh muốn kết hôn.”

“Hà?” JaeJoong mờ mịt ngẩng đầu, nhìn đôi mắt của YunHo, một trận hoảng loạn, lập tức đứng lên, “Em, em muốn vào nhà bếp, em còn chưa thu dọn xong nữa, chén cũng chưa rửa, đồ ngày mai cũng chưa chuẩn bị, em muốn vào nhà bếp, đúng, nhà bếp.”

“JaeJoong, anh sẽ kết hôn với cô ấy.”

JaeJoong giống như hoàn toàn không nghe thấy, tự mình đi tới nhà bếp, bàn tay run rẩy, không thể kiềm chế nổi, còn đem từng cái chén thả xuống, thuận tay cầm lấy khăn lau nhưng cũng chẳng biết lau chỗ nào, lau tới lau lui, JaeJoong nghe thấy tiếng bước chân của YunHo ngày càng gần, vội vàng ném khăn lau đi, một tay cầm dao một tay cầm hành tây.

“JaeJoong, anh thực sự muốn kết hôn, cô ấy rất tốt, anh biết anh có lỗi với em, nhưng mong em thông cảm. Giống như lời em từng mắng anh, anh là một tên khốn, cho nên quên anh đi được không? Em có thể sinh hoạt lại từ đầu, hoàn thành thật tốt lại từ đầu...”

Lệ, một giọt, hai giọt, rơi xuống, củ hành tây màu tím nhạt bị JaeJoong băm thành từng mảnh nhỏ, tay run đến ngay cả dao cũng nắm không chặt, nhưng vẫn băm xuống từng cái một, trên mặt không biểu cảm, đôi mắt lại là một mảng mơ hồ, giọt lệ lăn ra từ khóe mắt, thẳng thẫn rơi xuống, đọng trên củ hành tây, không có tiếng vang, rơi tan nát.

“JaeJoong, xin lỗi...”

“Chúng, chúng ta lần sau không ăn hành tây nữa được không? Thật khó xắt, mỗi lần xắt đều muốn khóc, lần sau không ăn nữa được không? YunHo, chúng ta không ăn nữa có được không?”

“JaeJoong, chia tay đi...”

“Đúng, chúng ta không ăn hành tây nữa, ăn cái khác, ngày mai ăn cái gì? YunHo, ngày mai chúng ta ăn cái gì đây? Anh muốn ăn cái gì? Em làm cho anh a, anh muốn ăn cái gì em đều làm cho anh!”

“Xin lỗi, em nghìn vạn lần đừng tha thứ cho anh, là rất vui vẻ, cho nên không thể vui vẻ đến chết...”

“YunHo, có đúng hay không em quá tùy hứng, có đúng hay không em quá nhỏ nhen, có đúng hay không em quá tị nạnh, có đúng không anh chán ghét việc em mắng anh, YunHo, rốt cuộc là sao vậy? Là sao vậy?”

“JaeJoong, là anh không yêu em...”

“Là sao? Là anh không yêu em, cho nên mới muốn đi, là anh không cần em...”

Dường như ngoại trừ xin lỗi thì không có có thể nói, “JaeJoong, thực sự vô cùng xin lỗi, cô ấy có thể cho anh thứ anh muốn, em tốt, là anh không tốt, em phải tiếp tục vui vẻ...”

“YunHo, em có đúng hay không nên quay lại, đối anh nói lời tạm biệt?”

Lưng JaeJoong, bóng lưng nhìn qua trông kiên cường như vậy, nhưng chỉ thoáng nghiêng đầu có thể nhìn thấy một giọt nước tinh khiết rơi xuống tay cậu, nước mắt bắn tung toé, nhưng thanh âm nghe vô cùng nhỏ nhoi.

“Xin lỗi, em đang xắt hành tây, không thể nói lời tạm biệt với anh rồi...”

“Không sao.”

YunHo cúi đầu, khuôn mặt nhìn bóng lưng của JaeJoong nữa, xoay người vào trong, nước mắt cuối cùng cũng rơi xuống, chạm vào mặt đất, nhưng không ai hay biết.

Đồng hồ treo trên tường gõ xuống tám lần, ngoài cửa sổ, gió thổi bay chiếc rèm, lụa trắng mỏng khẽ múa bay, YunHo trước khi đi nhìn thấy lụa mỏng múa bay sau khuôn mặt của JaeJoong, cúi đầu, sợi tóc che lấp con mắt, lệ còn đọng trên cằm, khẽ nhắm mắt lại, mở rộng cửa, rồi đóng lại.

“JaeJoong, tạm biệt...”

Con dao trong tay thả xuống, hành tây đã bị băm thành một đồng hỗn độn, JaeJoong trượt người xuống, co thân thể lại, ôm chặt lấy chính mình, “YunHo, tạm biệt, YunHo, tạm biệt...”

“Tối hôm đó, tôi rời khỏi căn nhà đó, cầm hành lý đứng tại ven đường khóc suốt đêm, không biết vì cái gì, ngừng cũng ngừng không nổi, chỉ là không ngừng khóc, mọi người đều coi tôi như một kẻ điên, nhưng ngày đó tôi quả thực đã điên rồi, hoàn toàn đã điên rồi, điên đến mức chính tôi cũng muốn đánh mình một cú thật đau.”

Trên khuôn mặt của YunHo không còn nụ cười ẩn hiện, YoungJae lại khẽ mỉm cười, cong khoé miệng, hai tay đặt trên đầu gối, cười đến ôn nhu.

“Tôi không có can đảm trở lại căn nhà đó để nhìn xem JaeJoong có khoẻ hay không, nhưng vào đêm khuya, sau khi dừng ở chỗ cột điện đằng xa, tôi nhìn thấy ngọn đèn trong cửa sổ vẫn còn sáng, mặc dù đã rất khuya, rất rất khuya, thỉnh thoảng bên cửa sổ lại có bóng người xẹt qua, tôi biết đó là JaeJoong, bởi vì rất sợ rất sợ JaeJoong sẽ phát hiện, nên tôi đành phải đem toàn bộ thân thể lui xuống sau cột điện, chỉ lộ ra đôi mắt, thường thường đến khuya rồi nhưng JaeJoong vẫn còn chưa ngủ, một mình trong phòng bước đi rồi ngừng lại. Tôi vẫn không ngừng mang theo điện thoại di động thuộc về hai chúng tôi ở bên người, nhưng chiếc điện thoại đó một tiếng chuông cũng không vang lên, cũng không có lấy một tin nhắn, tôi không biết JaeJoong còn dùng nó nữa hay không, nhưng tôi không muốn ngừng lại, tôi cả đời đều sẽ mang theo điện thoại di động, cho dù nó sẽ không bao giờ vang lên, nhưng tôi vẫn muốn mang theo nó. Có điểm sợ JaeJoong không tin, tôi liền tìm một người bạn giúp tôi diễn một màn kịch, trong một vườn hoa nhỏ sau nhà của người khác làm lễ đính hôn, tôi tin rằng bạn bè chung của chúng tôi sẽ nói cho cậu ấy biết, như vậy cậu ấy sẽ mất hết hi vọng, đau đớn một hồi rồi đứng dậy, bắt đầu một cuộc sống mới, nhưng tôi không nghĩ rằng cậu ấy sẽ đến lễ đính hôn.”

YunHo cùng với cô gái đóng vai vị hôn thê của mình đứng ở kia tiếp nhận sự chúc phúc từ người khác, YunHo cảm thấy cả người khó chịu, nhưng về mặt vẫn tươi cười, cố ý trước mặt bạn bè quen biết của JaeJoong cười đặc biệt xán lạn.

“YunHo!”

Vừa mới nghe thấy thanh âm của JaeJoong, YunHo ngẩng ngẩn một hồi, xoay người liền thấy JaeJoong cầm món quà trong tay, mỉm cười đứng sau mình, trong phút chốc, YunHo không biết biểu cảm trên khuôn mặt của mình là gì, là cười hay xấu hổ?

“Cậu thật là, điều này mà cũng không nói cho tớ biết, may mà tớ nhận được tin tức, nếu không thì sẽ bỏ lỡ mất rồi nhỉ?”

Trên khuôn mặt của JaeJoong không khác thường, cười như thường ngày, thậm chí so với cô gái bên cạnh YunHo cũng không bằng, bạn bè lui tới có rất nhiều người nhìn về phía JaeJoong, trong mắt đều là sự xinh đẹp đến kinh động.

“Cậu là bạn của YunHo đúng không? Chào mừng!” Cô gái bên cạnh không biết thân phận của JaeJoong, chỉ cho là bạn bè bình thường của YunHo, liền cười bắt chuyện.

“Cô chính là cô gái may mắn đó đúng không? Thật may mắn a, YunHo ưu tú như thế này, mà cô cũng chính phúc được a~”

“Ha ha~” Tiếp nhận món quà mà JaeJoong đưa cho, cô gái cười đến vui vẻ.

“Nhưng mà, YunHo cũng có rất nhiều tật xấu, cậu ấy không biết ăn ớt ngọt, ghét vị hành tây, nhưng dinh dưỡng của hành tây rất tốt, cô nhất định phải bức cậu ấy ăn nhé, còn đồ đặc thì cậu ấy đều bỏ lộn xộn, quần áo cũng mặc lộn xộn, cô nhất định phải giúp cậu ấy chuẩn bị thật tốt. Cô đừng nhìn vẻ mặt rất nghiêm chỉnh của cậu ấy, kỳ thực cậu ấy rất ít khi cân nhắc, động một tí sẽ tức giận, khi tức giận liền lộn xộn một trận. Còn nữa, buổi tối cậu ấy lại đá chân, đáng ngủ cũng không đẹp lắm, cô phải coi chừng cậu ấy nha~”

Cô gái cuối cùng cũng cảm thấy được chút gì đó, quay đầu kịch ngạc nhìn YunHo, mà JaeJoong không nhìn YunHo, chỉ tự mình nói, ánh mắt đầy ôn nhu, nhưng loại ánh mắt này lại xâm nhập vào một mình con mắt của YunHo, con mắt trông vô cùng đau xót.

“Tôi thay mặt bạn bè, đem YunHo giao cho cô...”

Cô gái ngẩng ngẩn gật đầu, lại có người bạn mới đến, JaeJoong bước tới bên cạnh, YunHo tiếp đón người bạn mới, không nhìn thấy bóng dáng của JaeJoong.

Ngày đó, JaeJoong không còn xuất hiện nữa, YunHo không tìm được bóng người của cậu, có lẽ đã đi rồi, YunHo nghĩ vậy, ngực ầm ầm đau, JaeJoong, thấy em liền muốn ôm em, muốn nắm lấy tay em, muốn hôn em, muốn đem em mang đi, loại cảm giác này mạnh mẽ như vậy, em có biết không? Anh tiếp cận không kịp, cảm thấy mình thật bất lực.

JaeJoong một mình đi về nhà, trên mặt xuất hiện một nụ cười, trong mắt lại tràn đầy nước mắt, YunHo, xin lỗi, lần này cũng không thể nói lời tạm biệt với anh, xin lỗi, em sợ em nhìn không được, nhìn không được mà muốn ôm lấy anh, muốn hôn anh, muốn đem anh mang đi, YunHo, em không muốn nói lời tạm biệt với anh, thực sự không muốn...

“Sau ngày hôm đó, tôi không còn nhìn thấy JaeJoong nữa, thậm chí ngay cả bóng dáng bên cửa sổ cũng không còn, JaeJoong đã rời đi, biến mất rồi, tôi đi tìm rất nhiều nơi, nhưng không hề tìm thấy, cũng không ai biết cậu ấy ở đâu. Tất cả đều đã kết thúc, nhưng bệnh viện vào lúc đó lại nói cho tôi biết là một sự hiểu lầm, họ lẫn bệnh án của tôi với bệnh án của người khác, tôi một chút chuyện cũng không có, tất cả đều chỉ là sự hiểu lầm. Anh có thể tưởng tượng được không? Bị số phận trêu đùa, vì thế mà phải một cái giá thật nặng nề, nhưng cuối cùng ông ta lại nói với anh rằng tất cả chỉ là một sự hiểu lầm, tôi cảm thấy vô cùng đau đớn, loại đau đớn này là bất luận kẻ nào đối với tôi xin lỗi một trăm lần một nghìn lần cũng không thể bù đắp nổi, tôi đã mất đi JaeJoong, chỉ vì một lý do hoang đường, tôi không cẩn thận mà đánh mất cậu ấy, mà tìm hoài cũng không quay trở lại...”

YoungJae cúi đầu, tay quét qua mái tóc trên trán, mỉm cười, mắt cong lên, nhưng đôi mắt cũng ẩm ướt, ẩm ướt đến lạnh lẽo.

Trước khi YoungJae rời đi, có một cô gái bước tới, cô ấy ngồi xổm thấp giọng hỏi YunHo có thể trở về gian phòng hay không.

YunHo ngẩng đầu cười cười, cũng không biết YoungJae có nhìn thấy không, chỉ là lung tung hướng về một phía mà cười.

“Đây là bạn của tôi, cô ấy là y tá của bệnh viện này, đồng thời cũng là nhân vật nữ chính trong màn kịch kia.”

Cô gái ngẩng đầu, đối YoungJae cúi đầu một cái, trong nháy mắt, nhìn thấy khuôn mặt của YoungJae, dường như đang nhớ đến điều gì đó.

“Chào, tôi là bác sĩ tâm lý, YoungJae.”

Trên mặt cô gái vẫn có vẻ hỗn loạn, nhưng vẫn mỉm cười hướng YoungJae chào hỏi, sau khi YunHo cùng YoungJae nói lời tạm biệt, cô gái liền đẩy YunHo rời đi.

YoungJae mỉm cười nhìn bệnh viện này một cái, cúi đầu, cầm lấy hành lý trong tay, bước ra khỏi bệnh viện ngăn lại một chiếc xe, hướng đến sân bay.

Trên xe, YoungJae nhớ tới lời nói của YunHo trước khi đi, “Xa JaeJoong, tôi mới hiểu được lời cậu ấy nói, có thể vui vẻ cùng hạnh phúc đến già đến chết, cảm giác được người sủng ái, được người yêu thương, được người nhớ kỷ ngày tháng năm sinh, tuy rằng bông hoa mỹ lệ không thể nở được nữa, nhưng tôi nguyện ý dùng cả đời còn lại mà chăm sóc nó, bởi vì chính mình đã từng như vậy, cho nên tôi hiện tại cũng có thể hạnh phúc đến già, vui vẻ đến chết...”

Vừa xuống xe taxi, liền nhận được một cuộc điện thoại, “Hyung, em là JunSu, anh đi chưa? Lần này lừa YooChun, không biết anh ấy có tức giận không nhỉ? Bất quá, là hyung xin nhờ, em nhất định sẽ làm thật tốt.”

“Anh đã đi rồi, mắt của anh ấy không nghiêm trọng, vài ngày sau có thể tốt trở lại, YooChun sẽ không biết đâu, không phải lo lắng, em đừng nói cho YooChun biết, còn nữa, JunSu, cảm ơn em!”

Tắt điện thoại, YoungJae đi về phía cửa hải quan.

“Xin chào, hộ chiếu của anh.”

YoungJae mở túi, lấy ra hộ chiếu cùng vé máy bay.

“Kim JaeJoong-sshì đúng không? Anh đi Venice, được rồi, xin hãy cầm lấy!”

Tiếp nhận đồ trong tay, đi qua buồng sân bay, leo lên máy bay, tìm được vị trí của mình, liền ngồi xuống.

Đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, lấy ra điện thoại di động trong túi áo, ấn xuống vài phím.

“Tiên sinh, xin ngài tắt máy điện thoại. Máy bay sắp bay rồi!” Một tiếp viên hàng không bước tới, cúi người lễ phép nói.

Cấp tốc ấn thêm vài phím nữa, thấy trên màn hình hiển thị tin nhắn đã được gửi đi, liền tắt điện thoại di động, đưa cho tiếp viên hàng không, “Có thể giúp tôi ném nó đi được không, cảm ơn cô.”

Tiếp viên hàng không cầm lấy điện thoại di động, rõ ràng còn lời muốn nói, nhưng thấy JaeJoong đã nhắm mắt lại, liền im lặng cầm điện thoại di động rồi rời đi.

YunHo nằm xuống giường, kéo chăn lên, nhắm hai mắt lại.

“YunHo, anh có tin nhắn...” Cô gái nhìn thấy điện thoại di động mang bên mình của YunHo rung trên bàn, thuận tay cầm lấy, vừa quay đầu lại, lại phát hiện YunHo đã chìm vào giấc ngủ từ lâu.

Quay người lại, bấm phím kiểm tra, trên màn hình hiện lên một hàng chữ nhỏ: YunHo, UKHMILY!

Phần trên tin nhắn của điện thoại di động rõ ràng hiện lên một cái tên, JaeJoong yêu dấu...

YunHo, chúng ta sẽ hạnh phúc, hạnh phúc đến già, chúng ta sẽ vui vẻ, vui vẻ đến chết...

Bởi vì yêu anh, cho nên hạnh phúc đến già, bởi vì nhớ anh, cho nên vui vẻ đến chết...

YunHo...

Biết không...

U know how much I love you...

—— Hoàn ——

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/u-know-how-much-i-love-you>